

Cauza C-629/19

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

23 august 2019

Instanța de trimitere:

Landesverwaltungsgericht Steiermark (Austria)

Data deciziei de trimitere:

14 august 2019

Recurenți:

Sappi Austria Produktions-GmbH & Co KG
Wasserverband „Region Gratkorn-Gratwein”

Autoritate pârâtă:

Landeshauptmann der Steiermark

[*omissis*]

Landesverwaltungsgericht Steiermark (Tribunalul Administrativ Regional din
landul Steiermark, Austria)

[*omissis*]

Graz, 14 august 2019

Către
Curtea de Justiție a Uniunii Europene
[*omissis*]

Cerere

de

decizie preliminară

în temeiul articolului 267 TFUE

Părțile din procedura principală [*omissis*]:

- a) Recurenți:
- 1) Sappi Austria Produktions-GmbH & Co KG
[*omissis*]
  - 2) Wasserverband (Asociația de gestionare a apei)
„Region Gratkorn-Gratwein“
[*omissis*]
- b) Autoritate pârâtă: Landeshauptmann von Steiermark (Guvernatorul
landului Steiermark, Austria)
[*omissis*] [OR 2]

În cadrul procedurii de recurs introduse de Sappi Austria Produktions-GmbH & Co KG și de Asociația de gestionare a apei „Region Gratkorn-Gratwein” împotriva deciziei Landeshauptmann von Steiermark din 2 noiembrie 2015 [*omissis*], Landesverwaltungsgericht Steiermark [*omissis*] a pronunțat următoarea

ORDONANȚĂ

- I. Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul articolului 267 TFUE, următoarele întrebări în vederea unei decizii preliminare:
1. **Având în vedere excepția prevăzută la articolul 2 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive în coroborare cu Directiva 91/271/CEE a Consiliului din 21 mai 1991 privind tratarea apelor urbane reziduale și/sau cu Directiva privind nămolurile de epurare, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1137/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2008, nămolurile de epurare trebuie să fie considerate deșeuri?**
  2. **În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:**
Articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2008/98 a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive permite calificarea unei substanțe drept subprodus în sensul noțiunii de „deșeuri” din dreptul Uniunii în cazul în care această substanță este amestecată, din motive ce țin de procesul tehnologic, cu un procent redus de alte substanțe, care ca atare ar trebui considerate deșeuri, dacă acest lucru nu influențează compoziția substanței în ansamblu și oferă un avantaj ecologic semnificativ?
- II. Procedura de recurs va [*omissis*] continua după ce este pronunțată decizia de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene. [OR 3]

Motivare

I.

Procedura și prezentarea situației de fapt:

Prin decizia contestată, Landeshauptmann von Steiermark a constatat, în urma unei proceduri de anchetă desfășurate în conformitate cu articolul 6 alineatul (6) din Legea privind gestionarea deșeurilor din anul 2002 (Abfallwirtschaftsgesetz, denumită în continuare „AWG 2002”), că modificările de la cazanul 11 al Sappi Austria Produktion GmbH & Co KG, situat la sediul [omissis] Gratkorn [omissis], și de la incineratorul de materiale reziduale aflat în proprietatea Asociației de gestionare a apei „Gratkorn-Gratwein” din aceeași localitate fac obiectul obligației de autorizare prevăzute la articolul 37 alineatele (1), (3) și (4) din AWG 2002. Decizia s-a întemeiat pe faptul că, în cele două instalații, sunt incinerate nămoluri de epurare provenite de la stația de tratare a apelor reziduale exploatată în comun de Sappi Austria Produktion GmbH & Co KG și de Asociația de gestionare a apei „Gratkorn-Gratwein” în vederea obținerii de abur pentru alimentarea cu energie a fabricii de hârtie și celuloză a întreprinderii Sappi din aceeași localitate.

Autoritatea pârâtă a explicat în decizie că, deși nămolurile de epurare care urmează să fie arse provin preponderent din procesul de producție a hârtiei și că, având în vedere proporția acestora (aproximativ 97 %), acestea ar putea fi considerate „subprodus” în sensul articolului 2 alineatul (3a) din AWG 2002, acest lucru nu este însă valabil pentru acea proporție din nămolurile de epurare care rezultă din tratarea apelor urbane reziduale comunale. Acest nămol de epurare ar rămâne în sens obiectiv un deșeu, deoarece nu a rezultat din procesul de producție a hârtiei. Cu toate acestea, întrucât, în conformitate cu jurisprudența Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă), nu există un prag minim pentru calificarea unei substanțe ca deșeu, trebuie să se considere că întregul nămol de epurare incinerat în cele două instalații descrise reprezintă deșeu în sensul articolului 2 alineatul (1) din AWG 2002 și, prin urmare, modificările aduse acestor instalații fac obiectul obligației de autorizare prevăzute la articolul 37 alineatele (1), (3) și (4) din AWG 2002.

Cele două părți vizate [omissis] au formulat acțiune împotriva acestei decizii în fața Landesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Regional), susținând în esență că nămolurile menționate în decizia pronunțată nu ar reprezenta deșeu în sensul articolului 2 alineatul (1) din AWG 2002, întrucât acestea sunt rezultatul unui proces de producție de hârtie și de celuloză integrat, planificat astfel de la începutul proiectării instalațiilor, fiind utilizate pentru recuperarea energiei în vederea producerii de hârtie, iar toate părțile instalației întreprinderii Sappi [OR 4] sunt exploatate la locul de producție, aflându-se în proprietatea a două entități juridice diferite numai din motive organizatorice și juridice. Cele două entități sunt totodată deținători consensuali ai autorizației în materia apei a stației de tratare a apelor reziduale, respectiv ai aprobării profesionale a cazanului 11 și a instalației de ardere a materialelor reziduale.

Făcând referire la jurisprudența Curții de Justiție (cauza C-114/01, Avesta Polarit Chrome OY, ECLI:EU:C:2003:448 și cauza C-113/12, Brady, ECLI:EU:C:2013:627), se arată că reziduurile de producție și alte substanțe nu intră în sfera noțiunii de deșeurile dacă ar putea fi utilizate fie (în cazul deșeurilor interne ale întreprinderii) în continuarea procesului de fabricație, fie în cadrul activității oricărui operator economic, cu condiția ca o astfel de utilizare ulterioară să fie sigură, iar reutilizarea substanței să confere un avantaj economic. În hotărârea sa din 23 ianuarie 2014 [omissis], Verwaltungsgerichtshof a urmat această jurisprudență și a stabilit că utilizarea reziduurilor de producție din propria întreprindere în scop energetic reprezintă o „reutilizare în condiții de siguranță”, astfel încât aceste reziduuri de producție nu ar intra sub incidența noțiunii de deșeurile. Cota comunală din nămolurile de epurare, care, pur aritmetic, este de 2 %, nu ar modifica în niciun fel proprietățile substanței și nici nu ar fi de natură să aducă atingere intereselor publice privind gestionarea deșeurilor în sensul articolului 1 alineatul (3) din AWG 2002, deoarece s-ar asigura reutilizarea admisibilă a tuturor materialelor reziduale rezultate.

După derularea unei anchete și a unei ședințe publice, Landesverwaltungsgericht sesizat a admis acțiunea și a constatat, în decizia din 19 decembrie 2016 [omissis], că modificările de la cazanul 11 al Sappi Austria Produktion GmbH & Co KG [omissis] și de la instalația de incinerare a materialelor reziduale deținută de Asociația de apă „Gratkorn-Gratwein” [omissis] nu fac obiectul obligației de autorizare prevăzute la articolul 37 alineatele (1), (3) și (4) din AWG 2002 (BGBl I 102/2002) în versiunea aplicabilă.

Prin decizia din 27 februarie 2019 [omissis], Verwaltungsgerichtshof a admis recursul formulat împotriva acestei decizii de către Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt- und Wasserwirtschaft (Ministrul federal al agriculturii, pădurilor, mediului și gospodăririi apelor) [omissis] și a anulat decizia atacată pe motiv de nelegalitate. [OR 5]

În motivare, Verwaltungsgerichtshof reține următoarele: la articolul 2 alineatul (3a) din AWG 2002 sunt stabilite, în conformitate cu articolul 5 din Directiva-cadru privind deșeurile, condițiile în care o substanță sau un obiect care este rezultatul unui proces de producție, dar care nu constituie obiectivul principal al acestuia, poate fi calificat ca subprodus, iar nu ca deșeu. Din teza introductivă a acestei dispoziții, rezultă că substanța sau obiectul în discuție trebuie să rezulte dintr-un proces de producție. Recurenta arată în mod întemeiat că nămolul de epurare în cauză este produs în timpul curățării în comun a apelor uzate ale întreprinderii și a apelor uzate menajere/urbane în cadrul stației de epurare a apelor uzate operate de cel de al doilea partener.

În conformitate cu articolul 3 alineatul (1) punctul 1 din AWG 2002, apele uzate și, prin urmare, apele reziduale provenite de la întreprinderea primului partener nu reprezintă deșeurile. În general, este considerată apă uzată acea apă ale cărei proprietăți sunt modificate ca urmare a uzului casnic, industrial sau de altă natură. În sensul legislației în materia apei, apa uzată este apa de care cineva se

debarasează. Aceasta poate fi apă contaminată (inclusiv apă uzată menajeră, ape uzate menajere, ape uzate de întreprindere), dar și apă contaminată într-un grad redus sau chiar necontaminată (de exemplu, apă din precipitații). Pentru conservarea și protecția apelor (inclusiv a apelor subterane), Legea privind dreptul în materia apei din 1959 (Wasserrechtsgesetz, denumită în continuare „WRG 1959”) (în special articolul 30 și urm.) prevede norme mai detaliate. Din momentul în care din apele uzate au fost filtrate elemente componente, iar acestea nu se mai găsesc în apele uzate, nu mai este posibil să se facă referire la elemente componente ale apelor uzate în sensul articolului 3 alineatul (1) punctul 1 din AWG 2002. Excluderea prevăzută la articolul 3 alineatul (1) punctul 1 din AWG 2002 nu se mai aplică acestor substanțe [omissis]. În cazul în care, la epurarea apelor uzate impusă în conformitate cu WRG 1959, rezultă ca element component al apelor uzate nămoluri de epurare, atunci nu există reziduuri dintr-un proces de producție, întrucât epurarea apelor uzate, fie că are loc într-o stație de epurare a unei întreprinderi sau într-o stație de tratare comună, nu poate fi considerată ca făcând parte dintr-un proces de producție. Epurarea apelor uzate reprezintă, mai curând, un proces de tratare pentru a se asigura o deversare corespunzătoare a apelor uzate în mediul acvatic, în conformitate cu obiectivele de protecție din WRG 1959. Faptul că nămolul de epurare rezultat în urma epurării apelor uzate este utilizat, după o drenare mecanică prin ardere în incineratoarele menționate, în procesul de producție al primului partener (fiind, prin urmare, valorificat, și nu eliminat), nu este de natură să indice dacă nămolul de epurare astfel utilizat a rezultat ca subprodus dintr-un proces de producție anterior. Astfel, nu există nicio [OR 6] condiție relevantă pentru a stabili existența unui subprodus în sensul articolului 2 alineatul (3a) din AWG 2002.

Instanța de contencios administrativ a considerat, în mod neîntemeiat că nămolul de epurare din prezenta cauză reprezintă un subprodus în conformitate cu această dispoziție și, pe baza acestui fapt, a stabilit în mod incorect neaplicarea articolului 37 din AWG 2002 în cazul instalațiilor de incinerare din prezenta cauză.

În prezent, Landesverwaltungsgericht Steiermark, instanța din nou competentă în cadrul unei a doua proceduri, are îndoieli cu privire la interpretarea noțiunii de deșeurii în legătură cu nămolul de epurare în cauză și în legătură cu aspectul dacă calitatea de subprodus se pierde ca urmare a faptului că, din motive de economie procesului, este amestecat un procent redus de alte substanțe din deversarea apelor uzate comunale, care altfel ar fi trebuit substituite din motive tehnologice în alt mod - astfel nefiind modificată compoziția subprodusului - , astfel încât această chestiune de interpretare este prezentată Curții de Justiție, în vederea soluționării.

II.

Cadrul juridic relevant este următorul:

3. Dispoziții de drept al Uniunii:

Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive (JO 2008, L 312, p. 3, denumită în continuare „Directiva privind deșeurile”)

Considerentul (1):

„Directiva 2006/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2006 privind deșeurile stabilește cadrul legislativ pentru manipularea deșeurilor în cadrul Comunității. Aceasta definește noțiuni de bază, precum deșeuri, valorificare și eliminare și stabilește cerințele esențiale pentru gestionarea deșeurilor, în special obligația pentru unitatea sau întreprinderea care efectuează operațiuni de gestionare a deșeurilor de a deține o autorizație sau de a fi înregistrată și o obligație a statelor membre de a elabora planuri de gestionare a deșeurilor. Aceasta instituie, de asemenea, principii majore, cum ar fi obligația de trata deșeurile într-o manieră care să nu aibă efecte negative asupra mediului și sănătății populației, [OR 7]încurajarea punerii în aplicare a ierarhiei deșeurilor și, în conformitate cu principiul «poluatorul plătește», cerința conform căreia costurile de eliminare a deșeurilor să fie suportate de către deținătorul deșeurilor, de către deținătorii anteriori sau de către producătorii produsului din care derivă deșeurile respective.

[...]”

Considerentul (26):

„Principiul «poluatorul plătește» este un principiu director la nivel european și internațional. Producătorul de deșeuri și deținătorul de deșeuri ar trebui să gestioneze deșeurile în așa fel încât să garanteze un nivel ridicat de protecție a mediului și a sănătății populației.”

Considerentul (27):

„Introducerea în prezenta directivă a răspunderii extinse a producătorului reprezintă unul dintre mijloacele de a sprijini proiectarea și producerea de bunuri care iau în considerare pe deplin și facilitează utilizarea eficientă a resurselor pe parcursul întregului lor ciclu de viață, inclusiv propria lor reparare, reutilizare, dezasamblare și reciclare fără a aduce atingere liberei circulații a bunurilor pe piața internă.”

Considerentul (28):

„Prezenta directivă ar trebui să contribuie la realizarea de către Uniunea Europeană a obiectivului «o societate a reciclării», urmărind evitarea generării de deșeuri și utilizarea deșeurilor ca resursă.” [...]

Considerentul (29):

„Statele membre ar trebui să sprijine utilizarea materialelor reciclate, cum ar fi hârtia recuperată, în conformitate cu ierarhia deșeurilor și în vederea realizării unei societăți a reciclării și nu ar trebui să sprijine depozitarea materialelor reciclate în depozite de deșeuri sau incinerarea acestora, atunci când acest lucru este posibil.”

Considerentul (30):

„În vederea punerii în aplicare a principiilor precauției și acțiunii preventive enunțate la articolul 174 alineatul (2) din tratat, este necesar să se stabilească obiective generale de protecție a mediului pentru gestionarea deșeurilor în cadrul Comunității. În temeiul acestor principii, Comunitatea și statele membre trebuie să instaureze un cadru pentru prevenirea, reducerea și, în măsura posibilului, eliminarea de la bun început a surselor de poluare sau de noxe prin adoptarea unor măsuri de natură să elimine riscurile recunoscute.” [OR 8]

„Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. *«deșeuri» înseamnă orice substanță sau obiect pe care deținătorul le aruncă sau are intenția sau obligația să le arunce;*

[...]

Articolul 4

Ierarhia deșeurilor

- (1) *Ierarhia deșeurilor, astfel cum este prezentată mai jos, se aplică în calitate de ordine a priorităților în cadrul legislației și al politicii în materie de prevenire a generării și de gestionare a deșeurilor:*

(a) prevenirea;

(b) pregătirea pentru reutilizare;

(c) reciclarea;

(d) alte operațiuni de valorificare, de exemplu valorificarea energetică; și

(e) eliminarea.

[...]

Articolul 5

Subproduse

- (1) *Pentru ca o substanță sau un obiect, care rezultă în urma unui proces de producție al cărui obiectiv principal nu este producerea acestuia, să nu fie considerat(ă) deșeu în sensul articolului 3 punctul 1, dar să fie considerat(ă) subprodus trebuie îndeplinite următoarele condiții:*
- (a) *utilizarea ulterioară a substanței sau a obiectului este sigură;*
  - (b) *substanța sau obiectul pot fi utilizate direct, fără a fi supuse unei alte prelucrări suplimentare decât cea prevăzută de practica industrială obișnuită;*
  - (c) *substanța sau obiectul este produs ca parte integrantă a unui proces de producție; și [OR 9]*
  - (d) *utilizarea ulterioară este legală, și anume substanța sau obiectul îndeplinește toate cerințele relevante privind produsul, protecția mediului și protecția sănătății pentru utilizarea specifică și nu va produce efecte globale nocive asupra mediului sau a sănătății populației.*
- (2) *Pe baza condițiilor prevăzute la alineatul (1), măsurile pot fi adoptate pentru a determina criteriile care trebuie îndeplinite de anumite substanțe sau obiecte pentru a putea fi considerate subproduse și nu deșeuri în conformitate cu articolul 3 punctul 1. Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 39 alineatul (2).*

Articolul 6

Încetarea statutului de deșeu

- (1) *Anumite categorii de deșeuri încetează să mai fie considerate deșeuri, în sensul articolului 3 punctul 1, în momentul în care au trecut printr-o operațiune de valorificare, inclusiv reciclarea, și îndeplinesc o serie de criterii specifice care urmează să fie definite conform următoarelor condiții:*
- (a) *substanța sau obiectul sunt utilizate în mod curent pentru îndeplinirea unor scopuri specifice;*
  - (b) *există o piață sau cerere pentru substanța sau obiectul în cauză;*
  - (c) *substanța sau obiectul îndeplinește cerințele tehnice pentru îndeplinirea scopurilor specifice și respectă legislația și normele aplicabile produselor; și*

(d) utilizarea substanței sau a obiectului nu va produce efecte nocive asupra mediului sau a sănătății populației.

Criteriile includ și valorile limită pentru poluanți, dacă este necesar și iau în considerare orice eventuale efecte negative asupra mediului ale substanței sau produsului în cauză. [OR 10]

(2) [...]

(3) [...]

(4) *În cazul în care nu există criterii stabilite la nivel comunitar în conformitate cu procedura prevăzută la alineatele (1) și (2), statele membre pot decide de la caz la caz dacă un anumit deșeu a încetat să fie considerat ca atare, luând în considerare jurisprudența aplicabilă. Astfel de decizii sunt notificate Comisiei în conformitate cu Directiva 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998, de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice și al normelor privind serviciile societății informaționale, atunci când directiva respectivă o impune.*

Articolul 13

Protecția sănătății populației și a mediului

Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a garanta că gestionarea deșeurilor se face fără a pune în pericol sănătatea și fără a dăuna mediului, în special:

(a) fără a crea riscuri pentru apă, aer, sol, faună sau floră;

(b) fără a crea neplăceri din cauza zgomotului sau a mirosurilor; și

(c) fără a afecta negativ peisajul sau zonele de interes special.”

4. Dispoziții de drept național:

Abfallwirtschaftsgesetz 2002 (Legea privind gestionarea deșeurilor din anul 2002)

Articolul 1 alineatul (1):

„În sensul principiului precauției și al principiului durabilității, gestionarea deșeurilor trebuie efectuată astfel încât:

1. să se evite orice efecte nocive sau adverse asupra oamenilor, animalelor și plantelor, asupra mijloacelor de subsistență ale acestora și asupra mediului

lor natural, iar în rest **[OR 11]** să se reducă la minimum posibil efectele care aduc atingere bunăstării umane în general;

2. să se reducă la minimum emisiile de poluanți atmosferici și de gaze cu efecte nocive asupra climei;
3. să fie protejate resursele (materii prime, apă, energie, peisaj, terenuri, volum de depozitare);
4. în cazul reciclării, deșeurile sau substanțele derivate din aceasta să nu prezinte un risc mai ridicat de pericol decât materiile prime primare similare sau produsele derivate din materii prime primare; și
5. să rămână doar deșeurile a căror depunere nu prezintă niciun risc pentru generațiile următoare.”

Articolul 1 alineatul (3):

„În interesul public, colectarea, depozitarea, transportul și tratarea deșeurilor sunt necesare, dacă, în caz contrar:

[omissis][anumite materii enumerate exhaustiv ar fi puse în pericol (cum ar fi sănătatea, mediul, siguranța publică, peisajul etc.)].”

Articolul 2 alineatul (1):

„(1) În sensul prezentei legi federale, prin «deșeu» se înțelege orice bun mobil:

1. de care titularul intenționează sau este obligat să se debaraseze sau
2. a cărui colectare, depozitare, transport și tratare ca deșeu este necesară pentru prevenirea daunelor aduse intereselor publice [articolul 1 alineatul (3)].”

Articolul 2 alineatul (3):

„În orice caz, o colectare, o depozitare, un transport și o tratare în sensul prezentei legi federale nu sunt de interes public [articolul 1 alineatul (3)], atât timp cât: **[Or. 11]**

1. un obiect este nou, în conformitate cu utilizarea comercială generală, sau
2. este utilizat în scopul pentru care este destinat utilizării în scopuri comerciale generale.

[omissis][regim special pentru agricultură]”

Articolul 2 alineatul (3a):

„Pentru ca o substanță sau un obiect, care rezultă în urma unui proces de producție al cărui obiectiv principal nu este producerea acestuia, să nu fie considerat(ă) deșeu, dar să fie considerat(ă) subprodus trebuie îndeplinite următoarele condiții:

1. se asigură reutilizarea substanței sau a articolului;
2. substanța sau obiectul pot fi utilizate direct, fără a fi supuse unei alte prelucrări suplimentare decât cea prevăzută de practica industrială obișnuită;
3. substanța sau obiectul este produs ca parte integrantă a unui proces de producție; și
4. utilizarea ulterioară este permisă, în special substanța sau obiectul poate fi utilizat în condiții de siguranță în scopul preconizat, utilizarea substanței sau a obiectului nu afectează niciun interes protejat [a se vedea articolul 1 alineatul (3)] și sunt respectate toate dispozițiile juridice relevante.”

Articolul 6 alineatul (6):

„[omissis][competența Landeshauptmann de a stabili, printre altele, dacă o instalație sau modificarea acesteia sunt supuse obligației de autorizare prevăzute la articolul 37 din AWG]”

Abfallverbrennungsverordnung (Regulamentul privind incinerarea deșeurilor, denumit în continuare „AVV”)

Articolul 2 alineatul (1).[OR 13]

„Prezentul regulament [omissis] se aplică [omissis] [anumitor instalații]:

[omissis]

în cadrul cărora se incinerează sau se coincinerează deșeuri solide sau lichide.”

Articolul 2 alineatul (1a):

„[omissis][cu excepția anumitor instalații de ardere care utilizează tehnici speciale de curățare]”

Articolul 2 alineatul (1b):

[omissis]

Articolul 2 alineatul (2):

„Prezentul regulament nu se aplică în cazul unor:

1. instalații în care se procesează exclusiv următoarele deșeuri:

[omissis]

c) **deșeuri vegetale fibroase provenite din producția de celuloză primară și din producția de hârtie din celuloză, în cazul în care sunt incinerate la locul de producție și energia termică generată este valorificată;**

[omissis]” [OR 14]

III.

1. Întrucât Landesverwaltungsgericht Steiermark are îndoieli privind conformitatea articolului 2 din AWG cu dreptul Uniunii, a decis să adreseze Curții de Justiție a Uniunii Europene o cerere de decizie preliminară.
2. [omissis] [observații generale privind admisibilitatea cererii de decizie preliminară]

Chestiunea privind interpretarea articolului 2 din AWG este relevantă pentru soluționarea litigiului pentru următoarele motive:

3. Conform jurisprudenței constante a Curții de Justiție, noțiunea de deșeuri din dreptul Uniunii este o noțiune comunitară. Statele membre nu au posibilitatea ca, pe lângă noțiunea de deșeuri din dreptul Uniunii, să creeze o noțiune de deșeuri diferită, mai restrictivă, națională. Noțiunea de deșeuri austriacă, prevăzută la articolul 2 alineatul (3a) din AWG 2002 trebuie [OR 15] interpretată în conformitate cu directiva. În cazurile în care noțiunea de deșeuri națională diferă de noțiunea de deșeuri din dreptul Uniunii, noțiunea de deșeuri prevăzută de Directiva 2008/98/CE (Directiva privind deșeurile) prevalează asupra noțiunii naționale de deșeuri (a se vedea Hotărârea Curții în cauza C-304/97, *Tombesi*, ECLI:EU:C:1999:152).
4. Articolul 3 punctul 1 din Directiva 2008/98 definește noțiunea de „deșeuri” ca fiind orice substanță sau obiect pe care deținătorul le aruncă sau are intenția sau obligația să le arunce. În această privință, Curtea a afirmat întotdeauna că definiția deșeurilor trebuie interpretată în sens larg, pentru a se asigura un nivel ridicat de protecție a obiectivului Uniunii în domeniul politicii de mediu (a se vedea Hotărârea ARCO Chemie, C-318/97, ECLI:EU:C:2000:318; Hotărârea Patin Granit Oy, C-9/00, ECLI:EU:C:2002:232; Hotărârea Saetti, C-235/02, ECLI:EU:C:2004:26; Hotărârea Niselli, C-457/03, ECLI:EU:C:2004:707; Hotărârea Thames Water Utilities, C-252/05, ECLI:EU:C:2007).
5. Curtea a subliniat în repetate rânduri că aspectul privind caracterizarea unui material ca deșeu trebuie evaluat în funcție de împrejurările specifice cazului respectiv, iar decizia trebuie să fie luată de autoritatea competentă în legătură cu acel caz concret (a se vedea Hotărârea ARCO Chemie, C-

318/97, ECLI:EU:C:2000:318; Hotărârea Patin Granit Oy, C-9/00, ECLI:EU:C:2002:232; Hotărârea Saetti, C-235/02, ECLI:EU:C:2004:26; Hotărârea Niselli, C-457/03, ECLI:EU:C:2004:707; Hotărârea Thames Water Utilities, C-252/05, ECLI:EU:C:2007). Nămolul de epurare rezultat în speță este obținut în producția de celuloză ca parte integrantă a procesului de producție continuu. Prin urmare, nămolul de epurare cu conținut de fibre provine în proporție de 100 % din producția de hârtie și celuloză și nu ar exista fără acestea.

6. Articolul 2 alineatul (3a) din AWG 2002 stabilește, în conformitate cu articolul 5 din Directiva-cadru privind deșeurile, condițiile în care o substanță sau un obiect care, deși este rezultatul unui proces de producție, nu constituie obiectivul principal al acestuia, poate fi calificat ca subprodus și nu ca deșeu. Potrivit Tribunalului Administrativ, nămolul de epurare în cauză îndeplinește, cel puțin în cazul în care provine din producție, condițiile cumulative prevăzute de această dispoziție. În plus, în opinia Landesverwaltungsgericht, această situație nu este afectată nici de amestecarea cu apele uzate comunale, întrucât, pe de o parte, acestea nu modifică compoziția substanței rezultate din procesul de producție și, pe de altă parte, acestea ar trebui substituite.
7. Instanța de trimitere are de asemenea îndoieli cu privire la aspectul dacă, chiar în lipsa statutului de subprodus al nămolurilor de epurare, același nămol de epurare este un „deșeu” în sensul noțiunii de deșeurii din dreptul Uniunii. **[OR 16]**

În conformitate cu jurisprudența Curții, un material nu reprezintă în sine neapărat un deșeu nici în cazul în care acesta trebuie considerat ca fiind un reziduu de producție. În cazul în care un astfel de material are caracteristici care fac ca reutilizarea sa să fie adecvată din punct de vedere economic, acest lucru sugerează că acesta nu ar trebui să fie considerat deșeu. Pentru calificarea unui reziduu de producție ca subprodus, Curtea de Justiție a stabilit trei criterii cumulative. În cazul în care utilizarea ulterioară a unui material are loc cu certitudine și nu reprezintă doar o posibilitate, înainte de reutilizarea sa nu este necesară o prelucrare suplimentară și acesta este generat în cadrul unui proces de producție continuu, atunci acest material nu este un deșeu (a se vedea Hotărârea Palin Granit Oy în cauza C-9/00, ECLI:EU:C:2002:232).

8. Chiar și în cazul unei interpretări restrictive a noțiunii de „proces de producție” de către Curtea de Justiție (a se vedea Hotărârea Palin Granit Oy, C-9/00, ECLI:EU:C:2002:232; Hotărârea Niselli, C-457/03, ECLI:EU:C:2004:707; Hotărârea Comisia/Spania, C-121/03, ECLI:EU:C:2005:512), instanța de trimitere consideră că aceste criterii sunt îndeplinite. Prin stabilirea legăturii de referință dintre nămolul de epurare și arderea în totalitate, cu un bilanț al emisiilor neutru, în vederea producerii de abur în procesul de producție a hârtiei, nămolul de epurare este prelucrat în

mod permanent și imediat. De fapt, instalația din litigiul principal este de așa natură încât nămolul de epurare este alimentat în circuit închis, timp de 24 de ore pe zi, de la stația de epurare la benzile transportoare pentru producția de abur.

9. În cazul în care Curtea de Justiție va ajunge la concluzia că nămolurile de epurare trebuie considerate deșeuri în sensul articolului 3 punctul 1 din Directiva 2008/98, instanța de trimitere are îndoieli suplimentare care o determină să adreseze o cerere de decizie preliminară. Chiar dacă, în situația din litigiul principal, nămolul de epurare ar fi considerat deșeu, statutul de deșeu ar fi trebuit să înceteze înaintea arderii în cadrul întreprinderii a nămolului de epurare în vederea producerii de abur.
10. Astfel, articolul 6 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2008/98 prevede criteriile specifice care trebuie îndeplinite pentru a stabili care deșeuri încetează să mai fie considerate deșeuri în urma unui proces de valorificare sau de reciclare. Curtea de Justiție a statuat în acest sens că legiuitorul Uniunii a prevăzut în mod expres că statele membre sunt autorizate să adopte măsuri privind încetarea statutului de deșeu al unei substanțe sau al unui obiect, fără a preciza însă natura acestor măsuri (Hotărârea Tallinna Vesi AS, C-60/18, ECLI:EU:C:2019:264, punctul 23). Întrucât măsurile respective conduc la încetarea statutului de deșeu și, prin urmare, la încetarea protecției acordate de legislația privind deșeurile în ceea ce privește mediul și sănătatea, este necesar ca acestea să asigure respectarea criteriilor prevăzute la articolul 6 alineatul (1) literele (a)-(d) din directivă, ținând seama în mod special de eventualele efecte negative asupra mediului și sănătății umane ale substanței sau ale obiectului în cauză.

Instanța de trimitere nu ignoră faptul că, în jurisprudența sa, Curtea a explicat că statul membru poate decide că statutul de deșeu al anumitor deșeuri nu poate înceta și poate să se abțină de la adoptarea unei reglementări referitoare la statutul de deșeu (Hotărârea Tallinna Vesi AS, C-60/18, ECLI:EU:C:2019:264, punctul 26). Cu toate acestea, Curtea consideră că statul membru are sarcina de a se asigura că o astfel de abținere nu constituie un obstacol în calea realizării obiectivelor Directivei 2008/98, cum ar fi încurajarea aplicării ierarhiei deșeurilor sau în calea valorificării deșeurilor și a utilizării materialelor valorificate pentru a conserva resursele naturale și a permite dezvoltarea unei economii circulare (Hotărârea Tallinna Vesi AS, C-60/18, ECLI:EU:C:2019:264, punctul 27). Potrivit instanței de trimitere, nu aceasta pare să fie situația în litigiul principal, întrucât alimentarea nămolului de epurare cu ajutorul unui sistem automat închis are loc în cadrul întreprinderii, în plus utilizarea nămolului de epurare este efectuată în totalitate, iar în urma acestui proces nu există riscuri pentru mediu și pentru sănătatea umană. În plus, această abordare urmărește de asemenea obiectivul de prevenire a generării de deșeuri și de substituie a materiilor prime fosile. Acest proces de producție a cauzat instanței de

trimitere îndoieli semnificative cu privire la conformitatea cu dreptul Uniunii în ceea ce privește constatarea negativă a autorității naționale. [OR 18]

IV.

1. Există o obligație a tuturor autorităților și a instanțelor din statele membre de a interpreta întreaga legislație în conformitate cu directivele, astfel încât obiectivul directivelor să nu fie compromis de interpretarea dreptului național (a se vedea Hotărârea Curții în cauza von Colson și Kamann, C-14/83, ECLI:EU:C:1984:153). Întrucât interpretarea dreptului Uniunii nu este atât de evidentă încât să nu lase loc niciunei îndoieli rezonabile și pentru că nu este posibilă interpretarea dreptului național în conformitate cu directiva, în temeiul articolului 267 TFUE, formulează întrebările preliminare solicitând pronunțarea unei decizii preliminare.

Landesverwaltungsgericht Steiermark (Tribunalul Administrativ Regional din Steiermark)

[omissis]

DOCUMENT DELIVERED